

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Άριθμός 32

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι' ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

17-08-2025

«στόμα δέ ταπεινῶν μελετᾷ σοφίαν»

(Παροιμ. Σολομῶντος 11,2).

Στήν Παλαιά Διαθήκη, ἀγαπητοί ἀδελφοί, στό βιβλίο τῶν Παροιμιῶν τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος διαβάζουμε: «Ἡ διάνοια τῶν ταπεινῶν ἀνθρώπων μελετᾷ ὀρθά καί συνετά καί τό στόμα των ἐκφράζει σοφά λόγια». «Ὅλα τά ἔργα τοῦ ταπεινόφρονος ἀνθρώπου εἶναι ὀλοφάνερα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ» (16,1). «Ὁ Κύριος εἰς τοὺς ταπεινοὺς δίδει τήν χάρη Του» (3,34).

Στή σημερινή Ἀποστολική Περικοπή τά λόγια τά ὁποῖα ἀπευθύνει ὁ θεηγόρος Ἀπόστολος Παῦλος στοὺς ὑπερόπτες Κορινθίους, ἔχουν παιδαγωγικό χαρακτήρα τῆς ἐσχάτης ταπεινώσεως «Σάν καθάρματα καί ἀποσκουπίσματα τοῦ κόσμου ἐγίναμεν, ἀπό σπόγγισμα ἀκάθαρτον εἰς τά μάτια ὄλων» (Α' Κορ. 4,13) ὁμολογεῖ. Ἀντί νά τοὺς ἐπιτιμᾷ καί νά τοὺς κατακρίνει γιά τήν ἐγωϊστική τους νοοτροπία, προτάσσει τή δική του ἀναξιότητα καί ταπεινότητα, μήπως καί τοὺς ὀδηγήσει σέ γνήσια αὐτοκριτική καί συναίσθηση. Ἐλεγχοί πού στεροῦνται ἀπό ἀγάπη καί συμπάθεια προκαλοῦν καί ἐξοργίζουν τόν ἔνοχο. Ἀντίθετα, ὅταν εἶναι ἀναμεμιγμένος μέ εἰλικρίνεια διαθέσεων ταπεινῆς καί σεμνῆς καρδιάς, ἀσκοῦν ἀγαθὴ ἐπίδραση καί συντελοῦν στή διόρθωσή του.

Ὁ χριστομίμητος Παῦλος εἶναι ἐνδεδυμένος μέ τήν στολή τῆς Θεότητος, πού εἶναι ἡ ταπείνωσις, συνεχίζει τίς ρήσεις του: «Ἐμεῖς οἱ Ἀπόστολοι στά μάτια τῶν ἀνθρώπων εἴμαστε τελευταῖοι, κατάδικοι πού πρόκειται νά θανατωθοῦν. Γίναμε θέαμα σέ ὅλο τόν κόσμο καί σέ ἀγγέλους καί σέ ἀνθρώπους. Ἀπό τοὺς ἀπίστους θεωρούμαστε βλάκες καί ἀνόητοι γιά τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ» (6,9). Ἐτσι νοιώθουν οἱ Ἀπόστολοι, οἱ πεπληρωμένοι ἀπό τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Γιά τόν κόσμο καί τοὺς ἀνθρώπους εἶναι μικροί, ἀσθενεῖς, κατάδικοι. Χλευάζονται, διώκονται, βλασφημοῦνται, πεινοῦν, διψοῦν, κοπιάζουν, ζοῦν ζωὴ στερήσεων καί κακουχιῶν (6,10-13). Μέσα στοὺς κινδύνους εἶχαν τά μάτια τους στραμμένα στό

ταπεινό ἀρχέτυπο, τόν Ἐσταυρωμένο καί Ἀναστάντα Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. «Τόν Χριστό νά βλέπετε καί Αὐτόν νά μιμεῖσθε. Τούς Ἁγίους νά σέβεσθε καί τήν ἁγία ζωή τους νά ἀκολουθῆτε. Νά μή προσκολλᾶσθε σέ πρόσωπα. Εἶναι δυνατόν νά ἀπογοητευθεῖτε. Καταφυγή καί δύναμή μας εἶναι καί πρέπει νά εἶναι μόνον ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς». Αὐτά ἤθελε νά πεῖ, ὁ μακάριος Παῦλος, μέ τήν προτροπή του «Μιμηταί μου γίνεσθε, καθώς καὶ γώ Χριστοῦ» (Α' Κορ. 11,1), κατακλείοντας τήν ἐπιστολή του. Ασφαλιστική δικλειδα στήν πνευματική ζωή εἶναι ἡ ταπεινοφροσύνη. Μέ τό φρόνημα τῆς ταπεινώσεως ἀναπαύεται ἡ ψυχή «Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρῶτος εἰμί καί ταπεινός τῇ καρδίᾳ» (Ματθ. 11,29) ἀναφωνεῖ τό Δεσποτικό Στόμα καί «πᾶς ὁ ὑψῶν ἐαυτόν ταπεινωθήσεται καί ὁ ταπεινῶν ἐαυτόν ὑψωθήσεται (Λουκ. 14,11). Ἡ ταπείνωση τοῦ Χριστοῦ πρέπει νά εἶναι γιά μᾶς ἀσφαλές καί βέβαιο ὑπόδειγμα ἀληθινῆς πορείας ζωῆς. Ἐνσωματωμένοι στήν Ἐκκλησία μέ τήν ταπείνωση πορευόμαστε ἐνωμένοι. Ἡ ὑπερηφάνεια διχάζει καί τραυματίζει. Τό φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι φρόνημα ταπεινώσεως. Ὁ ἐγωῖσθης καί ὑπερήφανος εἶναι δοῦλος τοῦ σατανᾶ. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ αισθάνεται «πάντων περίψημα», ἔσχατος διάκονος. Ἄς μπορούσαμε ὅλοι οἱ χριστιανοί νά εἶχαμε τό ψυχικό μεγαλεῖο τῶν Ἀποστόλων, οἱ ὅποιοι δοκιμαζόμενοι καθημερινά στό καμίνι τῆς κακίας τῶν ἀνθρώπων τοῦ σκότους, κατόρθωσαν, μέ τήν ἀγάπη καί τήν ταπείνωση, νά κερδήσουν τόν κόσμον καί νά ἀπλώσουν τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ σέ ὅλη τήν οἰκουμένη. Ἄς φέρουμε στή μνήμη μας τήν ταπεινοφροσύνη τοῦ Ἀβραάμ (Γεν. 18,27) τοῦ θεόπτου Μωϋσέως (Ἔξ. 4,10), τοῦ βασιλέως Δαβίδ (Α' Παραλ. 29,14), τοῦ Ἰώβ (40,4), τοῦ προφήτου Ἰερεμίου (1, 4-6), τῆ ταπείνωση τοῦ Προδρόμου (Ματθ. 3,14), τοῦ ἑκατοντάρχου (Ματθ. 8,8), τῆς Χανααίας (15,27), τοῦ Πέτρου (Λουκ. 5,8). Ὁ Κύριός μας στήν ἐπί γῆς ζωή Του ταπεινώνεται ἐνώπιον τοῦ Πατέρα Του λέγοντας «ὁ Πατέρας μου εἶναι ἀνώτερος ἀπό ἐμένα» (Ἰω. 14,28). Λαμβάνει μορφή δούλου καί ταπεινώνεται θεληματικῶς μέχρι σταυρικοῦ θανάτου (Φιλιπ. 2,6-8). Ταπεινώνεται ἐκουσίως ἐνώπιον τοῦ Προδρόμου (Ματθ. 3,11-15), ἐνώπιον τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ (Ματθ. 8,34), ἐνώπιον τῶν μαθητῶν Του πλένοντας τά πόδια τους (Ἰω. 13,12-15). Ἄς παραδειγματισθοῦμε ἀπό τήν ταπείνωση τῆς Παναγίας μας, πού μιμεῖται τήν ταπείνωση τοῦ Υἱοῦ

της. Ὅπως ἡ Θεοτόκος ψάλλει στήν ᾠδή της «ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπί τήν ταπείνωσιν τῆς δούλης Αὐτοῦ» (Λουκ. 1,48), ἔτσι καί ἐμεῖς νά ὁμολογοῦμε ὅτι ὁ Κύριος ἐπιβλέπει, εὐλογεῖ καί χαριτώνει τούς ταπεινούς ἀνθρώπους.

Ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς ὑπογραμμίζει: «Αὐτά δεν ἔπρεπε νά πάθει ὁ Μεσσίας γιά νά δοξασθεῖ μέ τήν Ἀνάστασίν Του;» (24,26).

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος σημειώνει: Ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι ἀνώδυμη χάρις τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία μπορεῖ νά ὀνομασθεῖ μόνο ἀπό ὅσους τήν δοκίμασαν ἐκ πείρας. Εἶναι ἀνέκφραστος πλοῦτος, ὀνομασία τοῦ Θεοῦ, δωρεά τοῦ Θεοῦ, δόξα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἅγιος Ἄνθιμος ὁ Χίος διδάσκει: Ἡ ἀνθρωπότης ἂν δέν ἐνωθεῖ μέ τήν θεότητα, δέν ἐνεργεῖ ἡ Χάρις. Πρέπει ὁ Χριστός μέ τόν ἀνθρώπο νά ἐνωθεῖ καί νά γίνεῖ ἕνα. Διά νά ἐνωθοῦν δύο σίδερα, χρειάζεται ἕνα πῦρ καί ἡ σφυροκόπησις· χρειάζεται καί ὁ ἀνθρώπος νά σφυροκοπηθεῖ, διά νά ἐνωθεῖ μέ τήν θεότητα. Νά ἔχει τήν ταπείνωσι, νά ἔχει τήν ἀγάπη, νά ἔχει καί τό πῦρ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Χριστιανοί μου,

ὁ Κύριος ὁ Παντοκράτωρ διά στόματος τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου διαλαλεῖ: «Σέ ποιόν νά στρέψω εὐμενές τό βλέμμα μου παρά στόν ταπεινό, σέ αὐτόν πού σέβεται τόν νόμον μου» (66,2), καί ὁ σοφός Σειράχ ὁμολογεῖ: «Μεγάλη εἶναι ἡ δυναστεία τοῦ Κυρίου καί δοξάζεται ἀπό τούς ταπεινούς ἀνθρώπους» (3,20). Ὁ Θεός ἔλαβε σάρκα γιά νά μᾶς ὀδηγήσει στό βαθύτερο σημεῖο τῆς ταπεινοφροσύνης καί ἐμεῖς ζητᾶμε νά γίνουμε θεοί χωρίς τό Θεό. Ἐδῶ βρῖσκεται τό μεγάλο δράμα τῆς κοινωνίας μας. Καί ἀπό μᾶς τούς χριστιανούς πολλοί ἔχουν πλανηθεῖ, σάν τούς Κορινθίους τῆς πρώτης Ἐκκλησίας. Μοναδικό φάρμακο σωτηρίας εἶναι ἡ ταπείνωσι. Τήν ἐμπειρία τῆς ταπεινώσεως τοῦ Χριστοῦ πού ζοῦμε στή λατρεία μας, πρέπει νά τήν κάνουμε καθημερινό βίωμα ἂν θέλουμε νά γινόμαστε μιμηταί Του. Ἡ μουσουργός λύρα τοῦ Δαβίδ τοῦ μελωδοῦ ἰδιαίτερα θα μᾶς συνεπάρει: «Κύριε, δές τήν ταπείνωσή μου καί τόν κόπο μου καί συγχώρησε ὅλες τίς ἁμαρτίες μου» (Ψαλμ. 24,18), συνωδά μέ τήν γλυκώχη φωνή τοῦ ποιητοῦ μας: «Γιά μᾶς θ' ἀνοίξουν τά ὀλόχρυσά κι ὀλόφωτα τῶν οὐρανῶν παλάτια». **ΑΜΗΝ!**